

Beeld omslag: DIVA Antwerp, Kluiskamer, 2021

'La Passione'

Crokaert en de bestolen Diva

door

Sander Chargois

*Voor Wim Buisman, mijn opa.
Al jaren niet meer onder ons
maar nooit vergeten.
Hopelijk kijkt hij over mijn schouder mee.*

Voorwoord

Soms verzin ik personages in mijn boeken die ik zo gaandeweg het schrijven al beter denk te leren kennen. Natuurlijk niet zo vreemd, want ik breng ze zelf tot leven. Zij hebben hun karakter niet aan zichzelf, maar aan mij te danken. Ik geef ze bepaalde eigenschappen die ik bij hen vind passen of die mij doen denken aan trekjes van personages die ik mij herinner uit series of films. Of er autobiografische elementen inzitten laat ik in het midden, net als de vraag of ik mij soms met mijn personages vereenzelvig.

Terugkomend op 'personages'. In de 'Alpen trilogie', waarvan het 'Gouden Jacht Complot' en 'Verborgen Resort' inmiddels geschreven zijn, komen de hoofdpersonages terug. Dit zal in het derde deel ook gaan gebeuren. In de 'Crokaert files' is het een ander verhaal. Robert Crokaert heb ik in 'Middelheimroof' ten tonele gebracht. Naast zijn werk als rechercheur, waar het boek natuurlijk om draait, heb ik getracht deze jongeman een privéleven te geven. Bij nader inzien liep dat privéleven wat triest voor hem af. Er moest dus iets gebeuren. De oplossing was een nieuwe recherchezaak voor Crokaert en het verder uitdiepen van zijn privésituatie. De setting blijft onveranderd de stad Antwerpen. Dit is nu eenmaal een mooi decor.

Na Middelheim valt de beurt aan Diva, het museum voor diamant, juwelen en zilver. De link was snel gelegd. Museum, diamant, roof..... 'Crokaert en de bestolen Diva' werd al snel de ondertitel. De hoofdtitel had ik zelfs al veel eerder gevonden, eigenlijk nog voor er één letter op papier stond. Ik liet mij inspireren door een lied geschreven door Chris Rea en gezongen door Shirley Bassey. Althans inspireren, eigenlijk niet zozeer door de tekst, maar meer de titel en de manier waarop Shirley het lied zingt. Ik moest gewoon die titel overnemen voor dit boek. Zeg nu eerlijk, 'La Passione', dat klinkt toch lekker? Zeker wanneer je hem ook nog eens op een diamant plakt. Overigens is de tentoonstelling die ik in het boek beschrijf, 'Diamonds are forever', uiteraard ook op een song van Bassey gebaseerd uit de gelijknamige Bondfilm.

Ik begon te schrijven volgens een vast schema. Iedere week 5000 woorden. Het boek moest dan in drie maanden klaar zijn.

Wat echter bleek, als je lekker aan het schrijven bent kan het zomaar zijn dat je in een week het aantal woorden overtreft. Soms wel het dubbele van wat ik in de planning had staan. Het gevolg was dat na ruim twee maanden het boek klaar was. Zelfs het idee voor een derde 'Crokaert file' zit al in mijn hoofd.

Met het schrijven van het boek alleen ben je er natuurlijk niet. Mijn vaste 'editor', Jantine Uilenreef, moest het hele boek nog lezen en corrigeren. Op dat moment kom je er ook achter dat je taalgebruik door de jaren heen verandert. Ik kreeg van haar de vraag of het een Vlaams of een Nederlands boek moest worden. Ben ik in de laatste 20 jaar door hier te wonen dan al zo Vervlaamst? Niet verwonderlijk, maar wel gek als je dat opeens van een Nederlandse hoort. Ik heb haar voor een laatste keer gevraagd het verhaal om te zetten naar het Nederlands. Het volgende boek zal dus hier en daar wellicht een Vlaams tintje krijgen. Tsja, 'that's me'. Jantine, wederom bedankt!

Met Diva zelf heb ik ook contact opgenomen. Eigenlijk door de jaren heen was er tussen mijzelf en Diva al een goed contact, maar nu hen toch maar even op de hoogte gebracht waar ik mee bezig was. Gelukkig werd dat positief ontvangen. Dank daarvoor. Ook dank voor het laten gebruiken van de foto op de voorzijde.

Zo, genoeg gepraat. Crokaert is er klaar voor en hopelijk jullie ook. Veel plezier met het lezen!

Sander

1

De zon kwam op boven de centrale vlakke in Botswana. Lange schaduwen wierpen zich in westelijke richting en zouden weldra kleiner worden. Het was nog vroeg in de ochtend toen Yazid de hoge truck beklom. Makkelijk was het niet om met een dergelijk voertuig te rijden. Hij was immers vele malen groter dan een doorsnee truck. Het had hem enkele weken gekost voor hij het rijden met dit gevaarte onder de knie had weten te krijgen en het voertuig nu net zo wendbaar als zijn eigen auto kon manoeuvreren. Een zwaar gegrom steeg op in de stilte van de nog slapende mijn toen hij de sleutel van zijn truck omdraaide en de motor startte.

De Karowe Diamond Mine bestond al enkele decennia en had ervoor gezorgd dat door bulldozers en dynamiet een gat van ruim 300 meter diepte was ontstaan in dit vlakke gedeelte van Botswana. Alles werd in het werk gesteld om de kostbare edelstenen aan de oppervlakte te krijgen.

Yazid reed naar de rand van de mijn waar het pad begon dat hem tot de bodem van het gat zou leiden. Meer dan de verlichting van zijn koplampen had hij niet. Iedere dag vond hij de eerste afdaling toch nog een van de moeilijkste. Het duurde immers even voor de zon in de open mijn zou schijnen. Nu nog tastte hij in het duister, al kende hij de haarspeldbochten die op zijn pad zouden komen inmiddels als zijn broekzak. Toch vond hij het prettiger wanneer het licht was. Hij reed er veel ontspannener door.

Toen hij bijna beneden was aangekomen, werd hij tegengehouden door een man met een rode vlag in zijn hand. Yazid wist wat dit betekende. Aan het einde van de weg zou er een stuk van de grond worden opgeblazen met dynamiet. Hij pakte een set oortjes uit zijn zak en deed deze in. Op zijn telefoon zocht hij naar muziek en zette deze aan. Net op tijd voordat de knal zou komen waardoor weer veel kubieke meter zand en rots zou loskomen.

Nu startte een tweetal bulldozers die naar de berg met puin reden. De man voor Yazids truck deed de rode vlag naar beneden en stapte opzij. Yazid deed de handrem naar beneden en gaf gas waarna zijn truck in beweging kwam en in de richting van de rechter bulldozer begon te rijden. De truck die inmiddels achter hem was komen te staan deed hetzelfde maar richtte zich tot de andere bulldozer. Nu was het een kwestie van wachten tot de bak achterop zijn truck volledig was geladen. Dit duurde 15 tot 20 minuten waardoor hij tijd had een sigaret op te steken.

Toen de truck eenmaal vol was en de bulldozer een ram op de toeter gaf als teken dat hij weer mocht vertrekken, zette Yazid het gevaarte in zijn achteruit zodat hij kon keren. Daarna in zijn vooruit om in volle vaart de weg naar boven in te zetten. Ook al gaf hij volledig gas en schakelde hij snel, erg hard ging het niet nu hij topzwaar beladen was.

Na een klein half uur kwam hij boven aan de rand van het gat. De zon was inmiddels hoog genoeg geklommen om alles goed te verlichten. Eenmaal op de rand aangekomen, reed hij door naar de verbrijzelmachine. Hier kiepte hij zijn lading in een machine die de grote brokken erts zou breken door er ongekende kracht op uit te oefenen. Vervolgens begon het 'dense medium separation procedé'. Het vergruisde erts werd gemengd met een brij van fijngemalen ferrosillicum en vervolgde zijn pad via een lopende band waar uiteindelijk, als men geluk had, de diamanten uitgefilterd konden worden.

Yazid kende dit deel van het proces verder niet, althans hij had er geen zicht op. Het was ook zijn taak niet. Hij haalde zijn truck weer van de rem en reed weer naar de rand van het gat om een volgende lading steen te gaan halen.

Inmiddels was Nnamdi in de fabriek, waar de lopende band in verdween, op zijn post om de eerste lading erts te zien binnenkomen. Hij bladerde door een ordner op het moment dat het eerste gruis de ruimte binnenkwam. De administratie die bij zijn baan hoorde, vond hij het minst opwindende van zijn job. Het vinden van ruwe diamanten des te meer. Soms vroeg hij zich weleens af of hij niet eens een steen in zijn zak zou kunnen laten glijden. Echter ook hij wist dat er camera's hingen

en er een strenge controle was bij het verlaten van het bedrijfsterrein. Het was een slechte gedachte wist hij en hij moest er dan ook om lachen als hij zich weer eens betrapte op dit hersenspinsel.

“Boss, boss, come quickly.”

Nnamdi schrok op van zijn ordner keek naar de lopende band. “Wat is er Paolo?”, vroeg hij en legde de ordner opzij om naar zijn medewerker toe te stappen.

Vol trots hield Paolo, van origine Italiaans maar voor een werkstage enkele maanden gestationeerd in Botswana, een glanzende steen tussen duim en wijsvinger.

“Jackpot!”, mompelde Nnamdi. “Goed gedaan!”, zei hij tegen Paolo en nam de steen van hem over. “Enorm, en dan die kleur.”

“Inderdaad bijzonder”, zei de Italiaan die een grijns van oor tot oor op zijn gezicht vertoonde. Hij was als zoon van een vooraanstaande juwelier uit Italië naar Afrika gestuurd om dit deel van het diamanttraject te leren kennen. Hij zou hier nog enkele dagen blijven om vervolgens naar een volgend stadium in de diamantverwerkingsketen te gaan. Doel van zijn vader was dat zijn zoon in de toekomst, wanneer hij de juweliersketen zou overnemen, precies wist hoe diamanten ontstaan, waar en hoe ze worden gedolven, waar geslepen en verhandeld. Kortom dat hij de gehele productielijn zou kennen.

Nnamdi nam de steen mee en spoelde hem af. Hij hield hem nog eens onder een lamp en bekeek hem met een speciaal diamantloepje dat hij altijd in zijn zak bij zich droeg.

“Ziet er goed uit”, zei hij tegen Paolo die alweer aan de lopende band was gaan zitten en het voorbijkomende erts nauwlettend in de gaten hield.

“Jamar?”, riep Nnamdi. Een man die iets verder achter een tafel, zat keek vragend naar zijn baas.

“Neem jij het even van Paolo over? Ik wil hem even het een en ander uitleggen.”

Jamar knikte instemmend en stond op vanachter de tafel en wisselde met Paolo van plaats.

“Je hebt echt een uitzonderlijk stuk gevonden weet je dat?”, zei Nnamdi. Paolo's grijns kwam weer terug.

“Is het het formaat of de kleur die deze zo bijzonder maakt?”, vroeg hij.

“Eigenlijk beide. Hij zal qua grootte zeker in de top tien thuishoren. Dat is dus al heel erg mooi, maar de kleur?”

“Goed of had hij helder moeten zijn?”

“Nee, nee”, zei Nnamdi snel. “Juist de kleur maakt hem zo uniek. Hij is bijna smaragdgroen en dat is zeer opmerkelijk. Zo op het eerste gezicht is hij ook van een hoge kwaliteit, al staat deze mijn daar eigenlijk wel om bekend.”

“En hoe gaat het nu verder?”, vroeg Paolo.

“Wij gaan naar Denzell. Hij is specialist in het beoordelen van ruwe diamanten.”

“Wij?”

“Ja wij. Ik denk dat het tijd is jou een stapje verder mee te nemen in het hele proces. Aangezien jouw stage hier binnenkort toch zal aflopen, is dit misschien het moment om die stap te zetten. Zeker na deze mooie vondst.”

Paolo moest oppassen dat hij niet naast zijn schoenen ging lopen. Hij was zo trots als een pauw na deze schijnbaar grote vondst.

Denzell tuurde aandachtig door een grote diamantloep en fronste zijn wenkbrauwen. Nnamdi en Paolo stonden naast hem en wachtten zenuwachtig af. Zelfs Nnamdi. Het kwam immers niet iedere dag voor dat dit soort grote stenen werden gevonden. En als ze al werden gevonden dan kon het ook zijn dat er zoveel barsten doorheen liepen dat het slijpen van een enkele grote diamant niet mogelijk was. In dat geval moest de ruwe diamant worden gekleefd en ontstonden er al meteen meerdere kleine exemplaren.

Denzell keek op en zag de beide heren met een vragende blik naar hem staren.

“En?”, vroeg Nnamdi.

“Wie heeft de steen gevonden?”, vroeg Denzell die nog steeds geen spier in zijn gezicht vertrok.

“Dat was Paolo”, zei Nnamdi en wees naar de jongeman naast zich.

Denzell toverde een grote glimlach op zijn gezicht en zei: “De kwaliteit is uitmuntend!”

Nnamdi en Paolo slaakten een zucht van verlichting.

“En naar goede gewoonte mag de vinder de steen een naam geven. Onder die naam zal de steen de historieboeken ingaan, dus zeg het maar.”

“Meent u dat?”, vroeg Paolo die deze vraag niet had verwacht.

“Ik ben bloedserius.”

Paolo dacht kort na en legde uit: “Diamanten zijn mijn passie.

Deze passie is eigenlijk al door mijn vader aan mij

meegegeven, net als zijn vader dat aan hem heeft gedaan.

Passie voor diamanten staat centraal binnen onze familie.”

“En dus?”, vroeg Denzell nog eens.

“La Passione.”

Nnamdi keek Denzell aan en knikte instemmend.

“Dan is dat de naam die wij hem meegegeven: La Passione!”

2

Robert Crokaert stapte het gebouw uit waarin zijn nieuwe appartement was gelegen. Onlangs was hij naar de Kardinaal Mercierlei verhuisd, nadat hij eerst aan de andere zijde van de Ring van Antwerpen had gewoond. Voor zijn verhuizing had hij een week vrij genomen. Eerst de verhuizing zelf en daarna alles inrichten. Hij was tevreden met het resultaat. Mocht ook wel want de woning in dit deel van Berchem had hem flink wat geld gekost. De aanschaf van de woning zelf, de verbouwingen die hij had laten doen en dan ook nog eens het nodige aan nieuw meubilair. Het was hem iedere euro waard geweest.

Buiten trok hij zijn kraag hoog op. Het was guur weer zo halverwege december. De eerste kerstverlichting werd door de Antwerpenaren buiten gehangen en ook hij was van plan in de komende week lampjes op te hangen aan zijn gevel en een kerstboom aan te schaffen.

Via de Generaal Lemanstraat kwam hij bij het Albertpark uit waar hij een tram nam. Een kleine tien minuten later stapte hij uit onder de Meir, de winkelstraat van de stad. Via de Wilde Zee zou hij naar de politietoren lopen. Onderweg viel zijn oog op een affiche. Het was de aankondiging van een tentoonstelling in het diamantmuseum Diva. Deze zou een kostbare diamant tentoonstellen onder de naam "Diamonds are forever." Hij was onlangs nog in het museum geweest om de beveiligingsplannen door te nemen. Het was immers de eerste keer dat er een tentoonstelling werd georganiseerd waarbij de waarde iedere verzekering oversteeg. Niet verwonderlijk dat de politie om assistentie werd gevraagd. Robert had gezorgd voor de organisatie van het vervoer en had een plan geschreven voor de beveiliging in Diva zelf.

Het begon inmiddels te sneeuwen en Robert versnelde zijn pas. Niet dat het heel veel hielp, want al snel liep hij met een wit laagje sneeuw op zijn donkere haar. Aangekomen bij de hoge politietoren sloeg hij de sneeuw van zijn halflange jas en

haalde zijn hand door zijn haar om de meeste sneeuw eraf te krijgen. Bij binnenkomst groette hij de beambte achter de balie en begaf zich naar de lift welke hem naar de twaalfde verdieping bracht. Het was nog rustig op de afdeling. Hij hing zijn jas op en liep eerst langs het koffieapparaat alvorens plaats te nemen aan zijn bureau in het midden van de afdeling.

Hij zou vandaag zijn nieuwe Hoofdinspecteur Internationale Zaken ontmoeten. De functie die was vrijgefallen toen zijn vorige baas Louis Gevaerts halsoverkop was vertrokken. Gelukkig had zijn eigen verhuizing voor de nodige afleiding gezorgd, waardoor hij niet teveel aan hem hoefde te denken. De tijd zou alle wonden helen zoals men dat zo vaak tegen hem had gezegd. Hij deelde die mening, maar baalde er tegelijkertijd van dat hij gewoon voor de verkeerde man was gevallen. Het zou hem met zijn nieuwe baas in ieder geval niet overkomen, omdat het een vrouw was.

Het was tegen half tien toen de hoofdcommissaris de afdeling kwam oplopen, gevolgd door een slanke vrouw. Haar donkere lange haar was opgestoken. Zij droeg een donkerblauwe nette broek met hoge hakken eronder. Verder een witte blouse met een getailleerd jasje.

“Dames en heren, mag ik even jullie aandacht”, vroeg de hoofdcommissaris en keek in het rond, opdat iedereen zijn kant uitkeek. Hij vervolgde: “Ik heb het genoeg jullie voor te mogen stellen aan onze nieuwe Hoofdinspecteur Internationale Zaken, Christine Mertens”, en wees daarbij naar de dame naast hem.

“Dank u hoofdcommissaris en dank ook in het gestelde vertrouwen. Ik hoop dat ik mijn ervaring die ik zowel in het buitenland bij verschillende politiecorpsen als tijdens mijn laatste job op een Internationale afdeling bij de Brusselse politie heb opgedaan, voor deze functie goed kan gebruiken. Voor mij is Antwerpen nog niet echt bekend terrein. Neem mij dus ook niet kwalijk als ik wellicht mijn wenkbrauwen frons bij het horen van straatnamen of andere zaken die voor jullie waarschijnlijk gewoon zijn, maar die ik mijzelf nog eigen moet maken”, zei zij lachend. Hiermee wist zij snel het ijs te breken bij de aanwezigen op de afdeling, want gelach en geroezemoes was het resultaat.

“Ik hoop samen met jullie onze opdrachten tot een goed einde te brengen. Misschien doe ik het anders dan mijn voorganger en moeten jullie aan mijn werkwijze wennen, maar dat kan net zo goed omgekeerd gelden”, zei ze en keek daarbij naar Robert, die voor een moment zijn aandacht had verloren en geschrokken in haar richting keek.

“Hoef je niet van te schrikken hoor”, antwoordde Christine die met een glimlach Robert zijn aandacht weer wist te trekken. Robert glimlachte terug en probeerde zijn aandacht er weer bij te houden. Christine maakte een einde aan haar introductie waarna de commissaris haar succes wenste en haar begeleidde naar haar nieuwe kantoor.

Na de middagpauze was Robert bezig met het afhandelen van administratie die was blijven liggen toen plotseling Christine naast zijn bureau stond.

“Dat is nu al de tweede keer dat ik je vandaag aan het schrikken breng. Slecht geweten?”, vroeg ze lachend.

“Uh, nee hoor”, stamelde Robert. “Moest bij dit klusje even mijn hoofd erbij houden, dat is alles.”

“Is ook belangrijk. Ik neem het je niet kwalijk hoor. Als je dadelijk klaar bent, wil je dan even in mijn kantoor komen?”

“Uiteraard. Geef mij nog 15 minuten en dan kom ik bij u langs.” Christine haar glimlach verdween en plotseling keek ze hem ernstig aan, waarna zij iets voorover boog. “Tutoyeer mij alsjeblieft”, fluisterde ze en vervolgde: “ik mag dan wel ouder zijn, ik voel mij liever jong.” Hierna verscheen de glimlach terug op haar gezicht.

“Oké, ik begrijp het... Christine”, zei hij en gaf haar een knipoog.

“Mooi dan begrijpen wij elkaar. Ik zie je straks.”

Toen Robert klaar was met zijn klus stond hij op en liep naar het kantoor van zijn bazin. Alvorens binnen te stappen klopte hij op de openstaande deur en stak zijn hoofd om de hoek.

“Zal ik koffie voor ons halen?”

Christine keek op van haar beeldscherm en antwoorde:

“Graag”.

Niet veel later kwam Robert terug met twee dampende kopjes en legde een handje suiker- en melkzakjes op haar bureau.

“O, voor mij gewoon zwart, dank je.”

“Dan is de suiker voor mij en zal ik de melk in het vervolg

weglaten”, zei hij en ging tegenover haar zitten.

“Ik heb veel over je gehoord”, zei ze en vervolgde, “niets dan goeds hoor. Wees maar niet bang.”

“Gelukkig”, zei Robert en roerde de suiker door zijn koffie.

“Je bent hier nog niet zo heel erg lang begreep ik van de hoofdcommissaris, maar toch heb je al een erg belangrijke zaak voor je kiezen gekregen. Waarom niet eerst een inwerkperiode gekregen na je opleiding?”

“Ja, ik had het mij ook totaal anders voorgesteld. Eigenlijk was het helemaal niet de bedoeling dat ik al direct een aanzienlijke rol in zo'n grote zaak zou krijgen. Laat ik het zo zeggen, het overkwam mij eigenlijk.”

“Of de hoofdinspecteur zag iets in je waardoor hij jou sneller verantwoordelijkheden gaf dan misschien de bedoeling was? Ik bedoel dat niet negatief hoor, begrijp mij niet verkeerd.”

Meteen kwam de inmiddels bekende glimlach die Robert op de een of andere manier geruststelde.

“Ik had zelf ook niet verwacht dat het zo snel zou gaan toen ik hier net kwam werken. Achteraf gezien kun je er toch alleen maar van dromen dat als je van de politieacademie komt je meteen mag meehelpen in een zaak als de Middelheimroof?”

“Nou ‘meehelpen’ is misschien wat voorzichtig uitgedrukt. Wat ik mij heb laten vertellen is dat je zagezegd de rechterhand van Louis was en dat je aan het einde, dus bij de ontknoping de nodige ontdekkingen hebt gedaan. Eigenhandig en in eigen regie weliswaar.”

“Ja, Louis was op dat moment druk bezig met het organiseren van een commissarissen evenement.”

“En dus stond je er alleen voor.”

“Ja en eigenlijk daarna ook toen.....”, hij stopte even met zijn verhaal en wierp vluchtig een blik naar buiten. “Toen Louis ontslag nam.”

“Je werkte graag met hem?”, vroeg Christine belangstellend.

“Eigenlijk wel, maar goed, waar wilde je mij voor spreken”, zei hij om het gesprek een andere richting op te duwen.

“O, niet specifiek over iets. Ik wilde gewoon een beeld kunnen vormen van wie je bent en het leek mij een mooi moment elkaar een beetje te leren kennen. Wij zullen nu eenmaal nauw gaan samenwerken.”

“Dus dat houdt in dat ik jouw rechterhand zal zijn net als bij Louis?”

“Als je dat ziet zitten natuurlijk.”

Robert glunderde. “Daar hoef ik niet over na te denken. Sterker nog, ik beschouw het als een hele eer om aan de zijde van de hoofdinspecteur te mogen werken.”

“Mooi dat is dan geregeld. Al kan het ook zijn dat ik je uiteraard alleen op een zaak zet waarbij je vervolgens aan mij rapporteert.”

“Duidelijk. Ik zal er alles aan doen om je niet teleur te stellen.”

Christine stond op van haar stoel en reikte haar hand in de richting van Robert, die op zijn beurt hetzelfde deed.

“Op een goede samenwerking”, zei Christine.

“Op een goede samenwerking”, bevestigde Robert.

Robert ging terug naar zijn bureau en hield zich de rest van de dag bezig met de planning van het transport van de kostbaarheden die binnenkort naar het diamantmuseum Diva moesten worden gebracht. Hier mocht niets misgaan. Alles vatte hij samen in een rapport dat hij aan het einde van de dag op het bureau van zijn baas legde.

Die avond kookte hij wat voor zichzelf en plofte op zijn bank met een bord op schoot. Hij keek rond in de kamer. Hij was tevreden. Misschien nog een paar details en natuurlijk binnenkort de kerstboom met alle bijbehorende kerstversiering. Hij zette de televisie aan. Net op tijd voor een aflevering van Murder in Paradise, één van zijn favoriete programma's. Een Engelse detective die zich afspeelde op het fictieve eiland Saint Marie in het Caraïbisch gebied. Je zou toch in zo'n setting je baan kunnen uitoefenen. Misschien te mooi om waar te zijn en vermoedelijk wat idyllischer gebracht dan het in werkelijkheid was, maar dat gaf niets. Het was in zijn ogen een heerlijke serie die hij prefereerde boven een nationale serie die hem juist veel te veel aan zijn eigen werk deed denken.

3

Het was enkele dagen voor kerst. Antwerpen ging nog steeds gebukt onder winterse temperaturen en er lag een dik pak sneeuw. In het centrum probeerde men de straten en pleinen zo goed als mogelijk sneeuwvrij te houden. Het gevolg was dat op menige plaats flinke hopen waren ontstaan door het bij elkaar schuiven van de sneeuw. Kinderen gebruikten die al snel als kleine heuveltjes om er vervolgens vanaf te glijden met hun sleetjes.

Robert liep over de Grote Markt en sloeg de Suikerrui in. Na een kleine 50 meter stond hij voor museum Diva. De rode loper die men had uitgerold, begon witter te worden door de nog steeds vallende sneeuw. Toch trotseerden veel bezoekers de kou en stonden in een lange rij op de loper, als ware het de galapremière van een film. Diva had een bijzondere sfeer weten te creëren, zelfs al buiten het museum. Het kon de bezoekers niet veel schelen in wat voor weer zij stonden, want zij wisten waarvoor ze aan het wachten waren. Er was heel wat promotie gedaan voor deze tentoonstelling.

Hij liep langs de rij wachtenden en pakte de meest linker deur. Sommige bezoekers dachten dat hij aan het voordringen was. Het boeide hem niet. Eenmaal binnen zag hij vrijwel direct Suzy de Kort staan, die haar hand al naar hem opstak.

“Kom verder Robert”, zei zij en stak een hand naar hem uit. Robert deed zijn rechter handschoen uit en schudde haar de hand.

“De belangstelling is groot”, merkte hij op en keek over zijn schouder naar de ingang.

“Eigenlijk succesvoller dan wij hadden verwacht. Al is het natuurlijk pas de eerste week en hebben veel mensen vakantie in deze periode.”

“Dat is waar, maar je kunt ze maar gehad hebben, nietwaar? Laat het een voorbode zijn voor meer.”

“Daar heb je gelijk in”, antwoordde ze lachend.

“Ook niet verwonderlijk, want wanneer kan het publiek zo'n

joekel van een juweel zien?”

“De Tower in Londen”

“Dat is waar, maar niet in die kleur”, zei Robert en toverde een glimlach op zijn gezicht.

“Geef mij je jas”, zei Suzy en wenkte een medewerker. “Hang jij hem even op voor onze rechercheur?”

“Zullen wij dan?”, vroeg Robert die nu wel nieuwsgierig was geworden. Hij had weliswaar een rol gespeeld bij het beveiligd transport van de collectie naar Diva, maar had het eindresultaat nog niet gezien. De tentoonstelling en het pronkstuk zelf kende hij enkel van foto's.

“Volg mij maar”, zei Suzy.

Zij liepen achter de museumshop via een schuin lopende gang omhoog. Hier naast een deur was een scanapparaat waar bezoekers hun kaartje moesten scannen. Suzy hield haar badge eronder en de deur opende zich. Bij de bouw van het museum in dit historische gebouw waren kosten nog moeite gespaard. Eigenlijk was alleen de buitengevel blijven staan, waardoor bij de inrichting van het gebouw de architect grotendeels carte blanche had en niet belemmerd werd door de originele ruimtes.

Achter de deur lag een lange ruimte. De muren waren donkerrood geschilderd met een zwart plafond en zwarte vloerbedekking. Aan beide zijden stonden hoge sokkels met identieke grote glazen vierkante vitrines er bovenop. Hierin flonkerende juwelen. Halskettingen, oorbellen, armbanden en broches. Soms hingen er posters aan de wand van actrices die bepaalde juwelen in films of op premières hadden gedragen. Bezoekers konden rondom de vitrines lopen, zodat zij alles van iedere kant konden bekijken.

De bezoeker werd langzaam naar het einde van de ruimte gezogen door de blik op een kluisdeur die zij reeds van verre open zag staan.

Toen Robert voor de kluisdeur stond en naar binnenkeek, kon hij zich voorstellen waar de bezoekers voor kwamen. Deze ruimte was helemaal zwart geschilderd met precies in het midden een zuil met hierop een iets grotere vitrine dan die in de gang ernaartoe. In de vitrine een transparante houder in de

vorm van een hals waarom een collier hing. De stellage stond op een langzaam ronddraaiende schijf.

“Mag ik je voorstellen”, zei Suzy vol trots, “La Passione.” Robert kon zijn ogen bijna niet geloven. Aan het collier, voorzien van ontelbare diamantjes, hing een enorme groene diamant. “Wow”, zei hij zachtjes en adembenemend keek hij naar het draaiende sieraad. De subtiele spots die erop waren gericht, deden het licht weerkaatsen en dit veroorzaakte lichte dansende vlekjes door de hele ruimte, net als bij een discobal.

“Heb ik iets teveel gezegd?”, vroeg Suzy die nog steeds glunderend naast hem stond.

“Nee, nee. Natuurlijk had ik er al wel foto’s van gezien, maar zo in het echt en de manier waarop de hele tentoonstelling is vormgegeven, is het heel erg indrukwekkend.”

“Dat ben je inmiddels toch wel van ons gewend? Iedere keer moet de tijdelijke tentoonstellingsruimte er net iets anders uitzien dan bij de vorige expositie.”

“En dat lukt jullie telkens weer opnieuw”, complimenteerde Robert.

“Dank je.”

“Trouwens, waarom heet het collier eigenlijk La Passione?”

“De groene diamant heet La Passione. Het is gebruikelijk dat wanneer er een grote diamant wordt gevonden, en dan spreken wij over een echt grote van minimaal enkelen honderden karaat, deze een naam krijgt. Negen van de tien keer behoudt een diamant die naam door de eeuwen heen.”

“Behoort hij tot één van de grootste?”

“Wel als je kijkt naar de gekleurde diamanten. Deze is bijna 500 karaat wat hem in de top 3 van grootste gekleurde diamanten brengt. Kijk je naar de kleurloze diamanten dan kan het nog veel groter. De Cullinan is de grootste. Van origine was deze ruwe diamant 3106.75 karaat. Hij werd echter in 105 diamanten gekleefd waarvan de Cullinan I en II de grootsten zijn. Verder heb je nog de Excelsior Diamond en de Lesotho Legende. Beiden tegen de 1000 karaat.”

“Zullen dure stenen zijn.”

“O, maar groot hoeft niet het duurste te zijn hoor. Neem nu de Koh-i-noor uit India. Die steen is 109 karaat.”

“Maar wat maakt hem dan zo bijzonder dat het de duurste diamant ter wereld is?”, vroeg Robert.

“Het zal ermee te maken hebben dat hij in de kroon van de Engelse koningin is verwerkt. Men schat dat die steen 1 miljard euro waard is.”

“Geen wonder dat de kroonjuwelen in de Tower worden bewaard.”

“Ja die kroon zal zij niet op haar nachtkastje zetten”, zei Suzy lachend.

“Ik moet eerlijk toegeven, ik vind deze indrukwekkend genoeg.”

“Overigens was de naamgever van de diamant afgelopen week ook aanwezig tijdens de opening.”

“O, wie is dat dan?”, vroeg Robert.

“Paolo Marino. Een zoon van een Italiaanse juweliersfamilie. Hij wordt door zijn vader klaargestoomd om in de toekomst de zaak over te nemen en moet daarom ieder stadium van de diamantketen leren kennen. Hij was het die tijdens zijn stage in Botswana deze steen vond. Momenteel is hij werkzaam in Antwerpen bij een vooraanstaande diamantair.”

“Heeft hij hem ook geslepen?”

“Nee dat niet. Daarvoor heeft hij nog te weinig ervaring. Hij heeft enkel geassisteerd. Volgens mij had zijn vader de steen wel willen kopen toen hij vanuit de mijn werd aangeboden. Schijnbaar viste hij achter het net.”

“Of hij bood niet genoeg.”

“Dat is ook een mogelijkheid.”

Robert wendde zich van de vitrine af en keek om zich heen. Het was een gewoonte van hem geworden op camera's en andere veiligheidsmaatregelen te letten. Ook de beveiligingsbeambten van wie hij had voorgesteld deze in te huren, stonden op afstand links en rechts van de vitrine. Hij had ze niet eerder opgemerkt. En het waren nog wel twee van die gespierde, stoere mannen. Misschien maar beter, want in deze ruimte moest de aandacht volledig naar het pronkstuk gaan.

“Blijven de beveiligingsbeambten ook na sluitingstijd in het museum?”

“Ja, zoals jij had voorgesteld zijn zij 24 uur per dag hier aanwezig. Natuurlijk worden zij om de acht uur afgelost.”

“Met een tentoonstelling van zo'n grote waarde is dat denk ik het minste dat je kunt doen. Daar moet je niet op bezuinigen.”

“En dan hebben wij natuurlijk nog het alarm op alle ingangen, de gehele entree en ook op de vitrines in deze tijdelijke tentoonstellingsruimte.”

“Dat zou voldoende moeten zijn”, zei Robert. Al spookte even door zijn gedachten dat je nooit zeker kunt zijn of je wel genoeg aan de beveiliging hebt gedaan. Hierbij moest hij nog even aan de roof in het Middelheimpark denken. Snel realiseerde hij zich dat dat niet te vergelijken was. In Middelheim was niet een acute dreiging om de kunst te stelen. Niemand had kunnen voorzien dat de hele operatie van onder de grond kwam en de manier waarop de kunst het park zou verlaten was ook opmerkelijk. Nee, hij had een prima voorstel voor Diva gemaakt dat zeker succes zou hebben. Knappe inbreker die voorbij alle alarmen alsook deze twee kleerkasten zou kunnen komen.

Robert en Suzy liepen weer naar de ontvangstruimte van het museum. Terwijl hij zijn jas aantrok zei hij: “En als er iets is, hoe merkwaardig ook, laat het mij weten!”
“Afgesproken”, zei Suzy en gaf hem een hand.

Toen Robert buitenkwam, sneeuwde het nog steeds. De rij was inmiddels verdwenen. Het was al bijna 16.00 uur en weldra zou het museum niemand meer binnenlaten. Met enigszins gebogen hoofd om de sneeuw niet in zijn ogen te laten waaien, liep hij de Suikerrui af en sloeg af naar de Handschoenmarkt waaraan de kathedraal was gelegen. Deze liet hij rechts liggen en liep de steeg in waaraan ook het Elfde Gebod lag. Een café vol met religieuze beelden. Hij liep nog iets verder om op de Lijnwaadmarkt uit te komen. Hier stapte hij bij Café Deluxe naar binnen. Het was er nog rustig.

“Dag Crokaert, hoe is het?”, vroeg de barman vanachter zijn toog. Hij was tevens eigenaar van deze zaak die al heel wat jaartjes bestond.

“Dag Rick, alles prima en met jou?”, vroeg hij terug, terwijl hij zijn jas uittrok en deze aan de kapstok hing. Vervolgens ging hij op een kruk aan de bar zitten.

“Wit of rood?”, vroeg Rick.

“Het is winter dus dan rode wijn natuurlijk. Veel te koud voor een glas wit als je het mij vraagt.”

“Daar kan ik inkomen.”